

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת קורח השע"ח

אלא
הרגזנות 4

מתנות
כהונה 7

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:
Alon@meirkids.co.il
טל': 073-2379816
פקס: 073-2379802

מי הוא הצודק?

האדם רוצה משהו לעצמו, אז הוא קצת שוכח מה נכון ומה אמת. קורח רצה להיות בעצמו מנהיג ולקבל תפקידים חשובים. זה גרם לו קצת 'לשכוח' שבעצם ה' הוא זה שהחליט שמשא ואהרן יהיו המנהיגים.

אז אם לפעמים אנחנו מתוכחים עם מישהו ונראה לנו שאנחנו מאד צודקים, כדאי שננסה לחשוב שוב, אולי אנחנו טועים קצת... ובכל מקרה, תמיד שווה להפסיק את המחלוקת ולעשות שלום בינינו.

לקרח היו טענות חזקות על משה ואהרן: "כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם ה', ומדוע תתנשאו על קהל ה'?". אבל בכל זאת הוא טעה. למה? כי ה' אמר אחרת. אם ה' אמר שמשא ואהרן הם המנהיגים של עם ישראל, אז למרות המחשבות והטענות של קרח - הוא לא צודק.

אז איך הוא טעה? מה, הוא לא ידע ש'ה' מחליט?

קרח היה 'נוגע בדבר'. מה זה אומר? זה אומר שלפעמים כאשר

מה גרם ליוסי לשנות את דעתו?

"וואי, אני נזכר כעת. אתה צודק. היה זה אבי שבחוכמתו ובאורך הרוח שבו, הצליח להרגיע את כולנו" נזכר יוסי.

"מהסיבה הזאת, אני מוכן להמתין לאבי עד שיסיים. יתכן והוא יעלה גם את הרעיון שלי ואשמח לדעת את התיחסותו לרעיון", המשיך דן.

"חברים, אני שומע שלוש הצעות בנושא המיקום של המסיבה: באולם המתנ"ס שבשכונה, באולם גדול בעיר או באולם הכנסים של בית הספר. שימו לב, זוהי מסיבת סיום שלנו, לא רק את הלימודים בכיתה ו', אלא את הלימודים של שש השנים בבית הספר 'שלום עליכם'. נראה לי שהכי חוויתי יהיה לנו לקיים את המסיבה בבית הספר. זו תהיה פרידה מרגשת שנזכור לתמיד" הביע אבי את דעתו.

"תמיד יש לו מה לומר... אני מנסה לומר משהו ולא מצליח", טען יוסי בפני חבריו לוועד הכיתה. יוסי לומד בבית ספר "שלום עליכם" בעפולה. חבר הוא בוועד כיתה ו' והדיון כעת הוא על מסיבת הסיום. אבי הוא ראש הוועד ומנהל את הדיון.

"אתה צודק, יוסי, גם אני רוצה להביע דעתי, אך ממתין בסבלנות לסיום דברי אבי", הגיב דן חברו בוועד הכיתה.

"בסבלנות?! לא הבנתי, נראה לי שאתה מגזים"...

"יוסי, הזיכרון שלך כנראה חלש. אתה זוכר את הישיבה שלנו לפני מסיבת פורים? אתה זוכר שהיה ויכוח קשה בין החברים? מי היה זה שהצליח להביא את כולנו להסכמה על הרעיונות למסיבה?"

לי שלקראת מסיבת פורים, היה זה אבי ואת ההסבר, אבל נראה לי שהחבר'ה רוצים משהו עליז ומשמח במיוחד. בבית הספר קשה להגיע לזה", הגיב יוסי.

"יוסי, יש לי סיבה נוספת להעדיף את בית הספר. מאחר וגם ההורים מוזמנים למסיבה, ההורים ששילמו מכיסם סכום מכובד להוצאות המסיבה, יהיה זה נחמד מצדנו להראות להם שוויתרנו על מקום גדול ויפה בעיר כדי לחסוך מהם הוצאה מיותרת."

בהזדמנות זו אני רוצה להודות לאבי, אולי בשם כולכם, על הדרך שהוא מצליח לנהל את הדיונים, בסבלנות, בנעימות ואפילו במעט הומור... מי שיקשיב מהצד לדיון יתקשה לחשוב שמדובר בתלמידים צעירים... אני אישית אשמח לאמץ דרך זו של ניהול דיון, ללא סערת רגשות ומחלוקות לא ענייניות".

"תודה לך יוסי על הדברים המרגשים. אני בהחלט חושב שכך מכובד יותר לקיים דיון ומקווה שלא נפספס אף חבר בשמיעת דעתו", הגיב אבי.

עריפים נוספים בנושא המסיבה עומדים עתה לדיון: היקף המוזמנים, תפריט הארוחה, הצגה או להטוטן ועוד. לפני המשך הדיון, ביקש יוסי לומר משהו לכולם:

"אני חייב להודות בפניכם, חברי לוועד, שטעיתי ביחסי להתנהלות הדיון. בהתחלה חשבתי שאבי מאריך בדבריו והחברים לא מספיקים להביע דעתם. אך דן הזכיר

אלא הרגזנות...

'רגזן, לא עלתה בידו אלא הרגזנות'; אבל אני אומר: 'רגזן - כל מה שבידו, בזכות רגזנותו'...

לא בטוח שאיש שיחו של רובי הסכים עימו, אך זו היתה דעתו של רובי וכך הוא נהג. הוא ראה בהצלחת עסקיו הוכחה לכך שהכעס, הרגזנות והמחלוקת אכן משתלמים. "לא חשוב אם אוהבים אותך, העיקר שבסוף הכסף מגיע", היה נוהג לומר.

מה נאמר? אם חכמים אמרו 'לא עלתה בידו אלא רגזנותא', כנראה יש בכך משהו. וה'משהו' הזה הוא זה ששינה את חייו של רובי.

בין 'חבריו' של רובי, כלומר האנשים שהסכימו להיות עימו בקשרי עסקים למרות התנהגותו, היו שני חברים טובים, רון וארי. רון וארי היו אנשי עסקים ממולחים, וגלגלו מליונים תחת ידיהם. כשפגש אותם רובי בפעם הראשונה, שמח על ההזדמנות ליצור קשרי מסחר נוספים. רובי בדק היטב את העסקה מכל הצדדים, ורק כשהיה בטוח בכך שהכול יסתובב לטובתו, חתם על ההסכם.

אך לא עבר זמן רב, והתחילו הבעיות. מחלוקות שונות התגלעו בין רובי לבין רון וארי.

תמיד זכר רובי את המשפט שאביו הזקן היה אומר. למעשה זה היה המשפט של אביו, בה' הידיעה. גם ביומו האחרון של אביו הוא שמע את המשפט הזה ממנו. אז אתם שואלים מהו המשפט? המשפט הוא: "רגזן לא עלתה בידו אלא הרגזנות", הרגזן לא מרוויח כלום.

אמרנו שרובי תמיד זכר את המשפט הזה, אבל לא אמרנו שהוא הסכים עם התוכן שלו. רובי תמיד זכר את הדברים, אבל עוד יותר מכך - הוא זכר לא לקיים אותם...

נספר לכם שרובי היה ידוע בין כל מכריו כאדם עצבני וכועס, שכל מי שרק מנסה לדבר עימו על משהו - חוטף צעקות. רק בגלל שרובי היה אדם מוכשר, היו כאלה שהסכימו לבוא עימו בקשרי מסחר ועסקים. בדרך כלל היה טעם להשתתף עימו בעסקים, ואתם שעשו כך, אכן לא הפסידו. אולי בגלל עובדה זאת לא נטש רובי את עסקי הרגזנות שלו.

פעם, בשעה של קורת רוח מיוחדת, הפטיר רובי לזה שישב מולו: "אבי המנוח היה אומר

עמד בהסכמים. הם אספו סעיף ועוד סעיף ועוד סעיף, עד שבידם היו לא פחות מ-13 סעיפים שמוכיחים זאת!

בסופו של דבר העניין התגלגל לבית המשפט שפסק חד משמעית לטובתם של רון וארי. למעשה היה אמור רובי להפסיד את כספו כמעט לגמרי, אך בסוף הסכימו הצדדים לפשרה, ורובי נשאר עם עשירית מהכסף בידו, וגם זה רק בגלל טוב ליבם של שותפיו.

בפגישה האחרונה שהתקיימה בין רון וארי לבין רובי, אמר לו ארי, המבוגר מבין השניים: "דע לך שרון ואני עובדים יחד כבר 35 שנה. לא חסר לנו כסף ואנחנו לא נוהגים לתבוע אף אחד לדיון. אבל במקרה שלך הבננו שמדובר באדם קשה ובעל מחלוקת שאת כספו נוהג להשיג בכעס ומחלוקת על חשבונם של אחרים. לכן במקרה הזה החלטנו שעלינו לא לוותר ולהעמיד אותך על מקומך. אנחנו מצטערים שהגענו לידי כך, אבל מקווים שתחשוב טוב על המשך דרכך. כבר אמרו חכמים: 'רגזן – לא עלתה בידו אל הרגזנות!'", סיים ארי את דבריו, והשאיר את רובי בפה פעור, ובהרבה זכרונות מאביו המנוח.

רובי, כהרגלו, היה מפגין את כוחו בכעס ורגזנות, צעקות ומחלוקת. הוא היה בטוח שגם הפעם הצעקות הרמות שלו ירגיעו את שותפיו, והכול יחזור למקומו. אך לא כך היה.

רון וארי היו אנשים חכמים ומחוכמים, ועם זאת – רגועים ושלווים. ברגע שהם הבינו שרובי מנסה 'לסובב' אותם על ידי צעקותיו וקולו הצווחני הם החליטו שהם עוזבים את השותפות עימו.

אם לומר את האמת – עובדה זו לא היתה אמורה לרגש את רובי במיוחד. כבר היו לו הרבה חברי-עסקים שנטשו אותו בגלל המחלוקת שהוא יצר. אבל כאן הסיפור היה אחר. בניגוד לאחרים, רון וארי שהיו גאוניים במיוחד, לא תכננו להשאיר אפילו שקל אחד שהם הכניסו לשותפות בידיו של רובי. בעצם לא דייקנו: הם לא תכננו להשאיר בידיו אפילו שקל אחד שהוא עצמו הכניס לשותפות... איך הם יעשו את זה? אפשר לסמוך עליהם.

רון וארי שכרו עורך דין, מהמוכשרים ביותר ביחד עם הכישרון שלהם הם הצליחו למצוא סעיפים בהסכם ההתקשרות שלהם עם רובי, שהוכיחו שרובי מעל בשותפות ולא

שאלות בכרשה

1. מי היה אביו של קורח?
2. מה היה עונשם של דתן ואבירם?
3. מטהו של מי פרח, ומדוע?
4. איזה פרי הוציא המטה, ומדוע?
5. באיזה גיל עושים 'פדיון הבן' לתינוק?
6. מי מקבל את המעשר הראשון?
7. מי מקבל תרומה גדולה?

חידת חדגא:

מי ביקש שלא ייזכר שמו במחלוקתו של קורח?

מתנות כהונה

כמה מ"מתנות הכהונה" התבלבלו לנו... תוכלו לסדר את המילים כראוי?
(בתחתית העמוד יש רשימה חלקית של מתנות הכהונה, מצאו את המילים שם!)

רוכב

מותר מרעשת

מי רוכבי

פטור מחר

בניה נודף

נותנם

יתגזר האש

רגז גלה

מי מחר

בכור • ביכורים • עורות קדשים • תרומה גדולה • תרומת מעשר • חלה • ראשית הגז • שדה אחוזה • מתנות (-) זרוע לחיים וקִיבה) • פדיון הבן • פטר חמור • חרמים • גזל הגר

חידת פולקע:

- כמה 'מתנות כהונה' מקבלים הכהונים?

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

בני: מה באמת התשובה לטענות של קרח? הרי באמת הוא אמר דברים נכונים: כל העדה קדושים, וגם לפי הסדר במשפחות של הלויים, קרח היה אמור לקבל תפקיד, לפי מה שחזל אמרו. אז למה הוא טעה?

טליה: הוא טעה בגלל שה' אמר משהו אחר! זה לא משנה שיש לו הסברים למה שהוא חושב.

בני: נכון, ברור. אבל בכל זאת אני חושב שאם ה' אמר ככה, אז אנחנו יכולים לנסות להבין למה הוא אמר את זה.

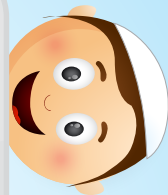
נעמה: אני חושבת שהטענה ש'כל העדה כלם קדושים', זו טענה לא כל כך מובנת. הרי תמיד יש מנהיג לעם. אי אפשר לנהל עם שלם בלי אנשים שיהיו מקמים על הסדר הצבאי.

בני: האמת, נכון. בעצם אני כבר בכלל לא מבין מה הטענה של קרח... מה הוא רצה שהעם יהיה בלי מנהיג?! הרי יהיה בלאגן!

נעמה: וגם הטענה השנייה שלו שחז"ל אמרו, שהוא עשה חשבון לפי הקרבה המשפחתית, ויצא לו שהוא אמר לקבל תפקידים - הוא שכח כנראה שגדי לקבל תפקיד, צריך גם להתאים לו. המנהיג צריך להיות בעל מדות טובות ומתאימות להנהגה. ה' ידע שמשה רבנו הוא הראוי להנהיג ושאחרון ראוי להיות הכהן הגדול. כנראה שהתכונות והמדות שלהם התאימו לתפקידים הללו.

טליה: קרח בכלל לא התנהג כמו שצריך, הוא עשה מחלקת!

נעמה: נכון. יתכן שהמדה הזו היא המדה שגרמה לךך שהוא לא יקבל תפקידים נוספים. אבל בסופו של דבר עקר הדבר הוא שאם קרח היה מקבל את מה שה' אמר, לא היו לו כל כך הרבה שאלות וקשיות...

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!